

Den Bittra Skörden

En Berättelsen

En dag var en lärare i Koran studiecirkeln i grannskapets moskén vid den här tiden. Jag brukade se en ung pojke efter Maghrib bönen som var omkring femton år gammal. Han höll i en koranen och satt ensam och läste i den. I själva verket läste han inte i den, han försökte bara få det att verka som om han gjorde det. Då och då brukade han blygt titta på oss i smyg, nyfiken på vad vi gjorde.

Ibland, kunde man se honom anstränga sig för att förstå vad vi pratade om. Varje gång som jag mötte hans blick, vände han bort sitt huvud och fortsatte med hans recitation, som om han inte hade avsikten att titta åt vårt håll.

Dag efter dag satt han på samma tillbakadragna sätt, och avslöjade likadana blygsamma blickar. En dag efter 'Isha bönen beslöt jag mig slutligen för att konfrontera honom.

"As salaamhu aleikum. Mitt namn är Salman. Jag lär ut Koranen i studiecirkeln i den här moskén."

"Och mitt namn är Khalid."

Det var konstigt att han svarade så snabbt, som om han hade väntat länge på att dela med sig utav den här informationen och förväntade sig att bli frågad.

"Vart studerar du Khalid?"

"I åttondeklass... och jag... jag älskar Koranen väldigt mycket."

Varför lade han till den sista meningen?

Självsäkert frågade jag honom, ***"Lyssna Khalid, har du någon ledig tid efter Maghrib? Det skulle vara en ära för oss om du gick med i gruppen."***

"Vadå? Koranen? Halaqah? Ja... varför, ja självklart (glädjen överväldigade honom). Jag kommer att vara där, insha Allâh."

Den natten kunde jag inte tänka på någonting annat än denna unga pojke och ljuset omkring hans uppförande. Sömnen kunde helt enkelt inte komma. Jag försökte tolka ett svar för vad jag såg och hörde, men det fanns inget svar. Jag kom på en vers poesi:

De kommande dagarna skall avslöja mysteriet ~ Och nyheterna kan framträda ifrån det du aldrig kunde se.

Jag vände mig till höger och lade min högra hand under kinden:

O Allâh, jag överlämnar mig själv till Dig och till Dig överlämnar jag mina angelägenheter.

Subhan Allâh, månaderna passerade förbi snabbt. Khalid var nu en ordinarie i vår Qur'an cirkel, energiskt och framgångsrik i memoreringen. Han var vän med alla och alla var vän med honom. Du kunde aldrig se honom utan en Koran i hans hand eller finna honom i någon annan rad i bönen än den första.

Det var ingenting fel med honom förutom hans sporadiska långa avbrott av uppmärksamhet. Det fanns tillfällen då hans ögon brukade reflektera den oförståeliga tanken som fanns i hans huvud. Ibland visste vi att hans kropp var med oss men hans själv var någon annan stans, kvävd i en annan värld. Emellanåt, så överraskade jag honom med en fråga. Allt han hade att svara med var ett mummel och han skulle varit den första att erkänna dennes fabricering.

En natt efter Koran cirkel så gick jag tillsammans med honom till stranden. Kanske så skulle hans stora hemlighet möta någonting lika stort, och slappna av lite, och då släppa lös dennes bekymmer och plåga.

Vi kom fram till stranden och skymtade vågorna. Fullmånen var synlig. Det var en konstig syn. Nattens mörker fann havets mörker med ett upplyst månljus mellan dem.

Jag satt något generad över dennes intrång, liknande min blyghet emot Khalid just då. Strålarna av den tysta månen vilade på de tysta vågorna av havet. Jag stod bakom den tysta pojken. Scenen var tyst.

Allting spreds ut och krossades mot marken samtidigt som pojken föll till botten, blödde ut hans hjärta med tårar. Jag valde att inte avbryta Khalids emotionella befrielse, kanske skulle saltet i hans tårar hjälpa honom slappna och befria hans bekymmer.

Efter en liten stund sade han bakom hans tårar,

"Jag älskar er allihop... jag älskar Koranen... och de som älskar den. Jag älskar rättfärdiga bröder, moraliska och rena bröder. Men... min pappa... det är min pappa."

"Din pappa? Vad är det för fel med din pappa Khalid?"

”Min pappa har alltid varnat mig för att umgås med människor som er. Han är rädd. Han hatar er allihop. Och han försöker alltid övertyga mig att jag ska hata er också. Vid varje chans han får, försöker han bevisa hans åsikt med berättelser och historier.

Men...när jag såg er i halaqah'n och recitera Qur'an, såg jag någonting helt annat. Jag såg ljuset i era ansikten, ljuset i era kläder, ljuset i era ord, till och med när ni var tysta så kunde jag även då se ljuset.

Jag tvivlade på min pappas berättelser och det var därför som jag brukade sitta kvar efter Maghrib, titta på er, och låtsas att jag var med i cirkeln och försökte delta i ljuset.

Jag... jag minns Ustadh Salman... jag kommer ihåg då du kom fram till mig efter 'Isha bönen. Jag hade väntat på det ögonblicket så länge. När jag började i cirkeln, så låste min själ in sig själv i en värld av renhet med era själar. Jag började cirkeln och var ihärdig. Jag sov inte; mina dagar och nätter blev Qur'an. Min pappa märkte mina förändrade rutiner. På ett eller annat sätt fick han reda på att jag hade gått med i cirkeln och att jag nu umgicks med "terrorister".

Senare, en mörk natt... så satt vi och väntade på att pappa skulle komma hem från kaffe affären, hans dagliga rutin, så att vi alla kunde äta middag tillsammans. Han kom in i huset med hans härdade ansikte och med en arg blick. Vi satte oss ner vid middagsbordet. Tystnaden spred sig. Som vanligt var vi alla rädda för att prata i hans närvaro.

Han bröt tystnaden med hans rytande och hotfulla röst:

"Jag hörde att du umgås med fundamentalisterna."

Jag var avslöjad. Min tunga fastnade och misslyckades. Alla orden i min mun försökte att komma ut samtidigt. Men han väntade inte på svaret. Han tog tag i tekannan och kastade den skadeglatt mot mitt ansikte. Rummet snurrade och färgerna flöt samman framför mina ögon. Jag kunde inte längre skilja mellan taket, väggarna och golvet, och föll ihop.

Min mamma höll om mig. En fuktig tygbit på min panna påminde mig om vart jag var. Den ondskefulla rösten vände sig mot min mamma,

"Lämna honom ifred, eller så kommer du få samma öde."

Jag kröp bort från min moders knä och jämrade iväg till mitt rum. Han följde efter mig längs korridoren med de hemskaste svordomarna.

Det gick inte en enda dag utan att han slog mig på något sätt – svordomar, sparkar eller kastade det som fanns närmast till hands. Till slut hade min kropp börjat skaka av rädsla, groteska färger bildades över allt. Jag hatade honom.

En dag när vi satt på middags mattan sade han,

”Ställ dig upp! Ät inte med oss!”

Fastän innan jag hann ställa mig upp, så ställde han sig omedelbart och sparkade mig på ryggen, så jag smällde in i kastrullerna. Vid det tillfället låtsades jag att stå högre än honom och skrika tillbaka i hans ansikte:

”En dag ska jag betala tillbaka till dig. Jag ska slå dig precis som du slår mig, och förbanna dig precis som du förbannar mig. Jag kommer att växa upp och bli stark och du kommer att bli gammal och svag. Då kommer jag behandla dig precis som du behandlade mig. Jag kommer att betala tillbaka till dig.”

Efter det, gick jag hemifrån och sprang iväg. Jag bara sprang, var som helst, det spelade ingen roll längre. Jag hittade fram till den här stranden. Det hjälpte mig skölja bort en del utav sorgen. Jag höll i min Qur’an och jag började recitera tills jag inte längre kunde fortsätta på grund av att jag grät så mycket.”

Och här föll några utav dess oskyldiga tårar ner igen, tårar som glittrade under månen likt pärlor under en lampa. Jag kunde inte säga någonting. Förvåningen hade gripit min tunga.

Skall jag vara förfärad över detta odjur till far, vars hjärta inte vet någonting om barmhärtighet? Eller, ska jag vara förvånad över denna tålmodiga unga pojke, som Allah önskat vägledning för och inspirerat med tro. Eller ska jag vara chokad över dem båda, över att fader-son banden brutits och orsakat deras relation att förvandlas till den av ett lejon och en tiger eller en varg och en räv.

Jag höll hans varma hand och torkade bort en tår från hans kind. Jag försäkrade honom, bad för honom och gav honom rådet att fortsätta lyda hans pappa. Jag sa till honom att fortsätta ha tålmod och att han inte var ensam. Jag lovade att jag skulle träffa hans pappa, prata med honom och försöka framkalla hans barmhärtighet.

Händelsen började försvinna bort mer och mer efter varje dag som passerade. Jag försökte tänka på olika sätt att ta upp Khalids situation med hans pappa. Hur ska jag prata med honom? Hur skulle jag kunna låta övertygande? Hur skulle jag ens kunna knacka på hand dörr?

Slutligen, samlade jag mot mod, övade min plan och beslöt att konfrontationen eller mötet skulle vara denna dag klockan fem.

När tiden närmade sig började jag gå mot Khalids hus med alla mina idéer och frågor till hans pappa. Jag ringde på dörrklockan. Mina fingrar fumlade och mina knän började smälta. Dörren öppnades. Där var han, han stod i skuggan med hans stela läppar och ådrorna pulserade med ilska.

Jag försökte börja med ett uppriktigt leende och hoppades på att det skulle släta ut några utav rynkorna innan vi började. Han tog tag i min krage och drog mig till sig.

"Du är den där fundamentalisten som lär Khalid i moskén, eller hur?"

"Tjaa... eh...ja."

"Gud hjälp mig, om jag någonsin ser dig gå tillsammans med honom igen kommer jag bryta dina ben. Khalid kommer inte längre komma till dina lektioner."

Och sedan, samlade han all saliv i hans mun och spottade i mitt ansikte. Dörren slogs igen.

Sakta vek jag ut en näsduk som låg i min ficka, torkade bort den han hedrat mig med och gick nedför trappan samtidigt som jag tröstade mig själv. Allahs Sändebud [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] led mer än detta. De kallade honom för en lögnare, förbannade honom, stenade honom med stenar och orsakade hans fötter att blöda. De bröt hans tänder och lade inälvor på hans rygg och drev ut honom från hans hus.

Dag efter dag, månad efter månad såg man aldrig skymten av Khalid. Han pappa förbjöd honom att lämna huset, till och med för bönen i samling. Han förbjöd oss till och med från att se eller möta honom. Vi bad för Khalid... tills vi glömde honom. Åren gick förbi...

En natt, efter 'Isha bönen, gick en skugga bakom mig i moskén och lade en bekant hård hand på min axel. Det var samma hand som höll i mig flera år tillbaka. Samma ansikte, samma rynkor och samma mun som hade hedrat mig med någon jag inte förtjänade. Men någonting hade förändrats. Det vilda ansiktet hade brutits ned. De arga ådrorna hade avtagit, förringat och tystnat. Kroppen såg trött ut på grund av all smärta och bråk, försvagad av ledsamhet och sorg.

"Hur mår du?" Jag pussade hans panna och välkommande honom. Vi satte oss i ett hörn i moskén. Han kollapsade i mitt knä och började gråta.

Subhan Allâh, jag trodde aldrig att det lejonet en dag skulle bli en kattunge.

"Berätta! Vad är det för fel? Hur mår Khalid?"

"Khalid!" Namnet var som en dolk instucket i hans hjärta, som vreds runt och bröts av. Hans huvud sjönk ner.

"Khalid är inte längre samma pojke som du en gång kände. Khalid är inte längre den generösa, lugna och ödmjuka unga killen. Efter att han hade lämnat din cirkel blev han vän med en grupp elaka pojkar; ända sedan han var liten älskade han att vara social. De fångade honom under den tiden av livet då en ungdom vill lämna huset.

Han började med cigaretter. Jag svor åt honom, slog honom, men det var hjälplöst; hans kropp hade växt sig van vid slag, hans öron hade vant sig vid svordomar. Han växte fort: Han började stanna uppe hela natten med dem och kom inte hem förrän vid gryningen. Hans skola relegerade honom. Vissa nätter kom han hem till oss och pratade onormalt, hans ansikte var slapt, hans tunga förvirrad och hans händer skakade.

Den kroppen, som var stark, hel och fin försvann. Det som fanns kvar var en blek sliten kropp. Det rena ansiktet han hade förändrades; det blev mörkt och smutsigt. Skummet av vilseledning och synd klamrade sig fast till det. Hans enkla och blyga ögon förändrades.

De lyst som eld flammor som om allting han drack eller tog visade omedelbart något slags straff i hans ögon, i detta liv innan det nästa. Fientlighet och respektlöshet hade ersatt den blyghet och feighet som han en gång kände. Borta var det mjuka, respektfulla unga hjärtat. I dets plats växte någonting hårt, likt en sten, om inte hårdare.

"Sällan gick en dag förbi utan någon händelse. Han brukade svära åt mig, sparka eller slå mig. Föreställ dig, min egen son. Jag är hans fader, men ändå så slår han mig."

Efter han insett allt detta blev hans ögon tårfyllda och förbittrade. Men sedan lade han till snabbt, "Jag ber dig Salman, besök Khalid. Ta honom med dig. Du har min välsignelse, dörren är öppen. Kom förbi honom någon gång. Han älskar dig. Registrera honom i koran studie cirkeln. Han kan åka med dig på studieresor. Jag har inget emot det.

Faktum är, att jag till och med är villig att tillåta honom att bo i era hem och sova över. Det viktiga Salman är... det viktiga är att Khalid blir som han var förut. Jag ber dig. Jag kysser dina händer, värmer dina fötter, jag ber dig och ber dig..."

Han kollapsade, gråtandes och flåsandes, i minnena av sorgen och smärtan. Jag tillät honom att avsluta allt han hade att säga. Sedan sade jag till honom,

"Trots det som har skett, låt mig försöka. Broder, du planterade detta frö. Och detta är din skörd."

Ur boken Azzaman Alqaadim av Abdulmalik Al-Qasim

